

ТЕХНІКА ПЕДАГОГІЧНОГО СПІЛКУВАННЯ

Слухач магістратури НАВС **Новицька М.А.**

Науковий керівник: доцент кафедри управління в ОВС та роботи з персоналом, кандидат психологічних наук **Лигун Н.В.**

Тривалий час вважалося, що виховання особистості майбутніх педагогічних і науково-педагогічних працівників ВНЗ України в процесі його професійного навчання забезпечується засвоєнням системи педагогічних знань. І чим більшою була інформаційна насиченість такого навчання, тим кращою здавалася підготовка науково-педагогічних працівників. Але практика засвідчила хибність такого підходу. Реальне життя ставить у такі ситуації, коли самих теоретичних знань замало, потрібні практичні вміння й навички. Крім того, молодий науково-педагогічний працівник починає усвідомлювати, що саме він, його особистість, є своєрідним «інструментом» організації взаємодії із студентами. Так виникає не передбачена попереднім досвідом навчання проблема вивчення і вдосконалення власної психотехніки, мовлення, невербальної поведінки.

Так, виникла ідея професійного навчання майбутнього науково-педагогічного працівника, зорієнтованого на його особистісний розвиток.

Таким чином, ми бачимо, що актуально є проблема педагогічної творчості та майстерності викладача вищого навчального закладу. Оскільки сучасна реформа освіти стосується всіх вищих навчальних закладів III та IV рівнів акредитації, то ми вважаємо доцільним дослідити особливості педагогічної діяльності викладача вищого навчального закладу МВС України. Діяльність викладача вказаного ВНЗ підпорядковується загальним закономірностям розвитку творчості та майстерності педагогічної діяльності та має свої особливості у розвитку, притаманні їй через специфіку підготовки студентів.

В зв'язку із зростаючим значення освіти в житті суспільства повинна збільшуватися роль педагога, викладача, який готує майбутніх професіоналів. Тому так гостро стоїть питання про удосконалення педагогічної діяльності викладачів вищих навчальних закладів. З кожним днем змінюється навантаження на педагогів, і тепер викладачі ВНЗ мають в своєму арсеналі набір із виконання навчальної, виховної, методичної, організаційної, дослідницької, наукової та інших функцій. Визначними рисами педагогічної діяльності викладача ВНЗ є творчість та майстерність. Педагогічна майстерність визначається ступенем самореалізації в професії. Вона є своєрідним підсумком розвитку людини, досягнення нею повноти професійної якості.

Суспільні тенденції гуманізації змісту, методів і форм педагогічного процесу, орієнтація на вияв індивідуальності кожного студента ставлять високі вимоги до особистості науково-педагогічного працівника, розвитку його творчого потенціалу. Одним із можливих шляхів реалізації цього підходу є курс «Педагогічна майстерність».

Загальновідомо, що освітня галузь – одна з найбільш консервативних сфер людської діяльності, її працівники вирізняються відданістю схемам і технологіям, які вони засвоїли, до яких звикли, стійкістю несприйняття нового, стереотипністю мислення і дій. Стрімко змінюються часи, студенти, а значна частина викладачів вищої школи керується параметрами тієї системи координат, яка їх сформувала. Як і раніше найвагомішими якостями студента вважаються дисциплінованість, слухняність, наслідування пропонованих викладачем зразків, тобто конформізм. Не приймається дисидентність студента: оригінальність мислення й поведінки, самостійність думок, суджень, вимога поваги до себе як до особистості й партнера в спільній справі.

До найважливіших якостей викладача, що сприяють успішному виконанню ним своїх функцій, належить педагогічна комунікативність. Багато труднощів і невдач у педагогічній

діяльності зумовлено саме недоліками сфери професійно-педагогічного спілкування.

Важливе місце у навчально-виховному процесі вищої школи належить особистості викладача, його комунікативним умінням, здатності встановлювати діалог зі студентом, розуміти й адекватно сприймати світ іншого – не підлеглого, а рівноправного партнера, колеги в складному мистецтві навчання.

Особливе значення в педагогічній практиці, успішній життєдіяльності освітньої установи має встановлення контактів викладачів із колегами, студентами та їх батьками.

Можна запобігти багатьох конфліктів, якщо без амбіцій, уважно та всесторонньо розглянути ту чи іншу ситуацію, критично поставитись до власних учинків і рішень відповідно до педагогічних ситуацій.

Усе це й визначає стиль і техніку педагогічного спілкування.

При організації спілкування перед викладачем постають цілі: формування компетентностей спільної діяльності, створення позитивної мотивації сприйняття й розуміння оточуючих людей, забезпечення сприятливої атмосфери навчання, розвитку й виховання. Знання закономірностей спілкування, розвиток навичок і комунікативних здібностей дуже важливі для викладача: тільки в цьому випадку педагогу викладачу вдасться включити вихованців у спільну з ним діяльність, налагодити взаємодію та взаєморозуміння, тобто здійснювати повноцінне педагогічне спілкування.

Метою дослідження є формування в педагогічних працівників прийомів педагогічної техніки в роботі із студентами.

Такі цілі реалізуються через здійснення низки **задач**:

– підвищення теоретичних і практичних знань із психології спілкування викладачів;

– розвиток у них комунікативних, емпатичних компетентностей (тобто таких, що відзначаються особливою емоційною виразністю) і здібностей;

– формування тактовного й уважного ставлення до студентів, уміння безконфліктно виходити зі складних ситуацій;

– удосконалювання психологічних умінь спілкування викладачів..

Методолого-теоретичними засадами дослідження є положення сучасної психології та педагогіки про особистісно зорієнтоване виховання й навчання, культурологічний та особистісно-діяльнісний підхід до освіти, гуманізацію міжособистісних відносин, професійної самореалізації викладача.

КОНСЮМЕРИЗМ І ЗЛОЧИННІСТЬ: ТОЧКИ ДОТИКУ

Курсант ІКВС **Обжелянська Н.В.**

Науковий керівник: старший викладач ІКВС, кандидат політичних наук **Косьмій О.М.**

В умовах глобалізації економіки та різкої поляризації суспільства постає гостра потреба в науковому осмисленні проблем становлення вітчизняного консюмеризму, формування ціннісних установок у громадян на організацію структур захисту своїх споживчих інтересів.

Вплив консюмеризму на соціально-економічні процеси проявляється насамперед у стимулюванні ділової активності: дедалі більше підприємців усвідомлюють, що лідерами на ринку стають ті, що найактивніше задовольняють вимоги споживачів, а перспективи росту має передусім соціально-відповідальний бізнес. Сприяючи забезпеченню споживання населенням якісних благ, консюмеризм впливає на ріст життєвого рівня населення, виступає двигуном соціального розвитку.